

W tym kontekście wnoszący odwołanie uważa zresztą, że Sąd nie mógł podnieść z urzędu zastrzeżenia nadużycia proceduralnego, ponieważ ciężar dowodu takiego nadużycia spoczywa na stronie pozwanej.

W swoim drugim zarzucie wnoszący odwołanie podnosi, że Sąd dopuścił się błędu co do prawa, wymagając en exigeant la constatation d'un comportement illicite de la part de la Commission comme condition préalable à l'engagement de sa responsabilité non contractuelle, alors que l'illégalité du comportement des institutions communautaires ne figurerait plus parmi les conditions retenues par la jurisprudence la plus récente du Tribunal pour engager la responsabilité desdites institutions.

W swoim trzecim zarzucie wnoszący odwołanie estime enfin qu'en jugeant qu'un recours en annulation était plus adapté qu'un recours en indemnité, l'ordonnance attaquée a porté atteinte à son droit de recours effectif, tel qu'il est reconnu par la Charte des droits fondamentaux de l'Union européenne.

Skarga wniesiona w dniu 18 grudnia 2009 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Portugalskiej

(Sprawa C-533/09)

(2010/C 51/37)

Język postępowania: portugalski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: H. Støvlbæk i P. Guerra e Andrade)

Strona pozwana: Republika Portugalska

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie, że Republika Portugalska poprzez wymaganie w drodze zastosowania decyzji Ministro da Justiça de 12 de Dezembro de 1991, que homologa o parecer do Conselho Consultivo da Procuradoria-Geral da República sobre o artigo 15º da Constituição [ministra sprawiedliwości z dnia 12 grudnia 1991 r., zatwierdzającej stanowisko rady konsultacyjnej Prokuratury Generalnej Republiki w sprawie art. 15 Konstytucji] posiadania obywatelstwa portugalskiego przy dostępie do zawodu notariusza, uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 49 TFUE, jako że nie zostały spełnione przesłanki zastosowania art. 51 TFUE.
- obciążenie Republiki Portugalskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W Portugalii cele realizowane przez notariuszy nie są celami Państwa, jako że notariusz nie uczestniczy bezpośrednio i w szczególny sposób w sprawowaniu władzy publicznej i nie

stanowi części administracji publicznej. Do notariusza portugalskiego nie stosuje się wyjątku z art. 51 traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej. Stanowisko konsultacyjne Procuradoria-Geral da República zatwierdzonej w dniu 12 grudnia 1991 r. nie mówi, że zawód notariusza jest objęty postanowieniami art. 15 ust. 2 konstytucji. Funkcje notariusza w Portugalii mają charakter wyłącznie techniczny. Zasadzają się na kompetencjach zawodowych a nie na zaufaniu politycznym.

Skarga wniesiona w dniu 21 grudnia 2009 r. — Komisja Europejska przeciwko Królestwu Belgii

(Sprawa C-538/09)

(2010/C 51/38)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: D. Recchia i A. Marghelis, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Królestwo Belgii

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że Królestwo Belgii uchybiło zobowiązaniom ciążącym na nim na mocy przepisów art. 6 ust. 3 dyrektywy Rady 92/43/EWG z dnia 21 maja 1992 r. w sprawie ochrony siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej fauny i flory⁽¹⁾, jako że prawodawstwo belgijskie nie wymaga w przypadku pewnych rodzajów działalności stosownego badania dotyczącego oddziaływania na środowisko, gdy te rodzaje działalności mogą mieć wpływ na tereny Natura 2000 oraz poddaje pewne rodzaje działalności systemowi zgłoszenia;
- obciążenie Królestwa Belgii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie swej skargi Komisja podnosi jeden zarzut dotyczący nieprawidłowej transpozycji art. 6 ust. 3 dyrektywy 92/43/EWG (zwanej „dyrektywą siedliskową”).

Skarżąca wskazuje w tym względzie, że ów przepis wymaga, by wszystkie plany lub projekty, które nie są bezpośrednio związane lub niezbędne do zarządzania terenem Natura 2000, były przedmiotem stosownego badania dotyczącego oddziaływania na środowisko. Prawodawstwo belgijskie jest niezgodne z prawem wspólnotowym, ponieważ nie wymaga przeprowadzenia w sposób systematyczny takiego badania wpływu i przewiduje zwykły system zgłoszenia w odniesieniu do pewnych rodzajów działalności, które mogą mieć wpływ na tereny Natura 2000.

Dotyczy to w szczególności wszystkich planów lub projektów niepodlegających pozwoleniu środowiskowemu w Regionie Walonii.

(¹) Dz.U. L 206, s. 7

Skarga wniesiona w dniu 21 grudnia 2009 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Federalnej Niemiec

(Sprawa C-539/09)

(2010/C 51/39)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: A. Caeiros i B. Conte, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Federalna Niemiec

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie, że Republika Federalna Niemiec uchybiła swoim zobowiązaniom wynikającym z art. 248 ust. 1–3 WE, art. 140 ust. 2 i art. 142 ust. 1 rozporządzenia nr 1605/2002 oraz art. 10 WE, odmawiając zezwolenia Trybunałowi Obrachunkowemu na przeprowadzenie w Niemczech kontroli w zakresie uregulowanej w rozporządzeniu nr 1798/2003 i właściwych przepisach wykonawczych współpracy administracyjnej państw członkowskich w dziedzinie podatku od wartości dodanej;

— obciążenie Republiki Federalnej Niemiec kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Przedmiotem niniejszej skargi jest odmowa udzielenia przez władze niemieckie zezwolenia Trybunałowi Obrachunkowemu na przeprowadzenie w Niemczech kontroli w zakresie uregulowanej w rozporządzeniu nr 1798/2003 i właściwych przepisach wykonawczych współpracy organów administracyjnej państw członkowskich w dziedzinie podatku od wartości dodanej.

Zdaniem Komisji Republika Federalna Niemiec uchybiła w ten sposób swoim zobowiązaniom wynikającym z art. 248 WE względnie z rozporządzenia nr 1605/2002, a ponadto obowiązkowi lojalności zgodnie z art. 10 WE.

Kompetencje kontrolne Trybunału Obrachunkowego podlegają szerokiej wykładni: Trybunał Obrachunkowy ma za zadanie kontrolowanie finansów UE i proponować udoskonalenia. Do tego potrzebuje on prawo do podejmowania szeroko zakrojonych audytów i kontroli odnośnie do wszystkich dziedzin i podmiotów dotyczących dochodów i wydatków UE. Kontrole takie mogą być prowadzone również w państwach członkowskich, które zgodnie z art. 248 ust. 3 WE, art. 140 ust. 2 i

art. 142 ust. 1 rozporządzenia nr 1605/2002, jak również zgodnie z obowiązkiem lojalności określonym w art. 10 WE, są zobowiązane udzielić Trybunałowi Obrachunkowemu w jego działaniach szerokiego wsparcia. Obejmuje to również obowiązek dopuszczenia wszystkich tych kontroli prowadzonych przez Trybunał Obrachunkowy, które służyłyby do oceny poboru i wykorzystania środków finansowych UE.

Tego właśnie władze niemieckie odmówiły w niniejszym przypadku Trybunałowi Obrachunkowemu.

Rozporządzenie nr 1798/2003 dotyczy legalności i prawidłowości dochodów Wspólnoty. Rozporządzenie to jest oczkiem w sieci różnych środków, które mają zapewnić, by państwa członkowskie dysponowały prawidłowym dochodem z tytułu podatku od wartości dodanej, a tym samym by Wspólnota dysponowała przysługującymi jej środkami własnymi w możliwie najlepszych warunkach, poprzez zwalczanie oszustw i zapobieganie im. Z tej perspektywy Komisja uważa za niezbędne, by Trybunał Obrachunkowy mógł kontrolować wykonanie i stosowanie rozporządzenia nr 1798/2003, aby w ten sposób kontrolować legalność i prawidłowość dochodów z tytułu podatku od wartości dodanej. Oznacza to, że może on sprawdzać, czy państwa członkowskie wprowadziły skuteczny system współpracy administracyjnej i czy w praktyce realizują go w sposób zadowalający czy też potrzebne są udoskonalenia.

Praktyczne wdrożenie współpracy administracyjnej przewidzianej w rozporządzeniu nr 1798/2003 ma wpływ na środki własne z tytułu podatku od wartości dodanej, które państwa członkowskie obowiązane są odprowadzać. Sprawna współpraca w tej dziedzinie zapobiega malwersacjom i unikaniu podatku od wartości dodanej i prowadzi tym samym automatycznie do wzrostu dochodów z tytułu podatku od wartości dodanej a poprzez to do wyższych środków własnych Wspólnoty z tytułu podatku od wartości dodanej. Jeżeli natomiast któreś z państw członkowskich nie prowadzi prawidłowej współpracy, wtedy narusza ono nie tylko swoje obowiązki wynikające z rozporządzenia nr 1798/2003, lecz również wynikający z dyrektywy VAT obowiązek przyjęcia przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych, które zapewnią pobór w pełnej wysokości podatku od wartości dodanej należnego na jego terytorium.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Regeringsrätten w dniu 21 grudnia 2009 r. — Skandinaviska Enskilda Banken AB Momsgrupp przeciwko Skatteverket

(Sprawa C-540/09)

(2010/C 51/40)

Język postępowania: szwedzki

Sąd krajowy

Regeringsrätten.